

od malinových skřítků, tak jsem přišla na návštěvu. Ale jestli nemáš návštěvy rád, můžu zase hned odejít. Tak ahoj a měj se hezky,“ špitla víla slabounkým hláskem a začala pomalu a opatrně couvat.

„Aha. Hm. Já jsem drak Mrákota. Jen tu klidně zůstaň, nic ti neudělám, nejsem zlý. Jen mě dneska zase strašně bolí zub a nechce přestat. Vyzkoušel jsem už všechny možné rady, ale nic nepomáhá.“

To Barborku trochu uklidnilo a mohla si draka konečně pozorně prohlédnout – byl vysoký asi jako šest jejích chaloupek postavených na sebe, dlouhý asi jako devět jejích chaloupek postavených vedle sebe, jeho kůže měla hnědozelenou barvu a na hlavě mu plandaly dlouhé hnědé uši. Dalo by se říct, že připomínal velikou králičí ušatou ještěrku s křídly. Vypadal hrozně, ale přesto si Barborka nedovedla představit, že by mohl někomu ublížit. Taky si všimla, že jeho levá tvář – jestli to tedy tak o drakovi můžeme říct – byla nějak větší, asi oteklá, a bylo vidět, že ho zub musí moc trápit.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptala se Barborka. „Jestli chceš, uvařím ti heřmánkový čaj, ten by mohl tu bolest uklidnit.“

„To už, Barborko, dávno nepomáhá, mě ten zub bolí strašně dlouho.“

„A můžu se na něj podívat? Ve škole jsme se o bolestech zubů učili, třeba mě něco napadne,“ navrhl Barborka.

Drak otevřel tlamu a ukázal na bolavý zub. Byla to levá stolička úplně vzadu, celá černá a plná velkých děr od zubního kazu. Mimochodem, dračí stolička je veliká jako malý pařez, a maliní skřítkci by v těch dírách mohli mít docela prostorné domečky, kdyby tedy chtěli. Ale to ještě nikdy nechtěli.